

denne Bestemmelse, ikke fordi det har Noget at erindre imod den i og for sig, men af den formelle Grund, at den ikke hørte hjemme i Lovforslaget, navnlig ikke i Bestemmelserne om, hvad der skal gjælde i Tilfælde af Hundegalskab. Jeg vil dog bemærke, at den hele § er en Række af Bestemmelser, som skulde gives til Betryggelse for Mennesker imod de Ulykker, der kunne opstaae af gale Hunde, og jeg skal derfor henstille til Udvalget, om det virkelig kan siges, at der ialtfald er nogen saa klar Gaaden ud over de formelle Grændser ved at optage denne iøvrigt hensigtsmæssige Bestemmelse i § 14 f, at man af den Grund skulde udelade det. Det er ganske vist, at man skal respectere de Grændser for et Lovarbejde, som affiktes af arkitektoniske Grunde; men Spørgsmaalet er, om man ikke kan sige, at den omhandlede Bestemmelse ligesaa vel hører ind under Lovens Ramme som de øvrige.

Ordføreren: Maaskee jeg maatte udbede mig Tilladelse til at tilføje endnu et Par Bemærkninger. Med Hensyn til hvad der er anført til § 1, da ere Betænkighederne ikke større, end at Udvalget ved en lille Tilføjning vil kunne have samme; men det staaer endnu for mig saaledes, at de, der praktisere i den Betydning, hvori det forekommer her i Loven, ere de, der besatte sig med smitsomme Sygdomme, at det er forbeholdt de examinerede Dyrlæger, at det ikke staaer enhver, f. Ex. ikke Kuursmedene, frit for, at altsaa hvis man tænker sig det Tilfælde, at En erklærede: „Jeg er examineret Dyrlæge, jeg vil besatte mig med Praxis, men ikke med smitsomme Sygdomme“, man da, saa forekommer det mig, mangler rettelig Hjemmel til at bringe ham ind under Autoriteternes Magt og at han, naar man gjør Krav paa hans Tjeneste, da ikke behøver at efterkomme det; „thi“, siger han, „min Ret vil jeg ikke benytte“. Sagen har iøvrigt ikke stort at sige; thi de Dyrlægers Antal vil være meget ringe, der, naar de besatte sig med Praxis, ikke tillige ville besatte sig med den meest indbringende Deel af samme, nemlig med de smitsomme Sygdomme. Hovedsagen er, at den Eneret, man giver dem, skal være en Hjemmel for den Myndighed, man tiltager sig over dem,

og jeg kan ikke nægte, at det for mig har noget Tilstående ved sig, at det bliver en frivillig Underkastelsesact fra deres Side. Hvorvidt man skal udstrække Tilsynet med smitsomme Syge ikke blot til Sognefogderne, men ogsaa til Sogneforstanderne, har været underkastet nogen Tvivl, jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at Communalanordningen indeholder bestemte Forrifter om, at Sogneforstanderne ogsaa skulle føre Tilsyn med, at der ikke affholdes Svir og Legestuer, ligesom de i flere Henseender udøve Politivirkksomhed, men jeg troer, at det ligger langt nærmere og er langt naturligere for Sogneforstanderne at have Indseende med smitsomme Sygdomme, da det er Noget, der er i alle Beboernes og selvfølgelig ogsaa i Sogneforstandernes Interesse, end at føre Tilsyn med hvad der, saavidt jeg husker, er nævnt i Anordningen, at der ikke holdes Krostuer eller Legestuer, Noget, hvorfra de efter en rigtig Opfattelse af Communalanordningen burde være fritagne; imidlertid er det en reen Smags- sag, og da jeg antager, at der vil blive stillet Ændringsforslag i den Retning, vil der jo blive nærmere Lelighed til at ytre sig over, om det er Noget, der henhører under Sognefogden eller Sogneforstanderne; i ethvert Fald maa det for det Offentlige være af Interesse at have en Mand, der har Dine at see med, saa at han kan gjøre opmærksom paa de Ting, det maatte være hensigtsmæssigt at udpege. Hvad der iøvrigt kan være tvivlsomt er, hvorledes man juridisk skal besvare det Spørgsmaal, om, hvis dette Udkast bliver til Lov, de Sogneforstandere, der vittterligt havde Kundskab om saadanne Tilfælde og dog ikke havde anmeldt dem, men f. Ex. for Andre havde omtalt dem, kunne dømmes Mulfter. Og et andet Spørgsmaal, der vel er mindre tvivlsomt, men dog kan give Anledning til Dvællertier, er, om hver enkelt af Sogneforstanderne skal gjøre en saadan Anmeldelse, om det er nok, naar en Enkelt gjør det, eller om de Alle, jeg vil sætte f. Ex. 10 til 12, skulle drage til Byen i den Anledning, naar de have faaet Kundskab om mistænkelige Tilfælde; jeg kan ikke antage, at det kan være Meningen, men paa den anden Side kunde det synes at maatte freimgaae af Udfæstet.